

slaget om Køb, fordi Heste- og Kreaturhandelsforholdene i Sverige, Norge og Danmark vistnok ere forskellige, saa at dette Stof ikke egner sig til skandinavisk Lovgivning. Men det kan være rigtigt at have i Erindring, hvad den ærede Indleder sagde, for senere at tilvejebringe en særlig Lov, ikke en skandinavisk, men et dansk Supplement til den skandinaviske Lov om Køb.

Der er andre dermed beslægtede Forhold, som der ogsaa er Trang til at faa Bestemmelse om. Der er f. Eks. det Spørgsmaal, som ærede Medlemmer vist erindre for nogle Aar siden blev meget omdebatteret, nemlig hvad der skal anses for at være slagtet Vægt, naar Svin sælges til Svineslagteriet. Det har været et meget omtvistet Spørgsmaal, og selv om Tvisten er nogenlunde afgæret, ere Reglerne dog som før forskellige den Dag i Dag ved de forskellige Andelsslagterier. Det er vilkaarligt der, om man skal tage Hoved, Tæer, Flomme, Lever, Lunge, Nyrer, Hjerte og Tunge ind under Handelen. Navnlig om dette sidste, om Tungen skal tages med, har man faaet meget forskellige Besvarelser, og det vilde være praktisk nyttigt at faa fastsat i en Lov Regler om, hvad der skal gælde, naar ikke anderledes er vedtaget, akkurat ligesom det vilde være praktisk rigtigt at have nogle Regler om, hvad der skulde anses for at være gældende om Heste- og Kvæghandlers Afslutning, naar ikke anderledes var vedtaget. Men jeg vil blot bede ærede Medlemmer, som maatte dele den Opfattelse, jeg her har fremsat, om ikke at bringe dette ind ved dette Lovforslag, hvor det begrebsmæssigt ikke hører ind, og heller ikke bringe det ind ved Lovforslaget om Køb, hvor det begrebsmæssigt hører hjemme, men hvor det ikke vil være praktisk at tage det med, men derimod have det i Tanke til et særskilt Lovforslag, som vi senere kunde tale om.

Ja, det var ved dette, jeg i Øjeblikket vilde sige. Der var et Par Afvigelser i den højtærede Justitsministers Opfattelse af, hvad der vil være Følgen af Lovforslaget, fra de Anskuelser, jeg havde fremsat, men jeg skal ikke dvæle derved. Jeg tillod mig kort at fremsætte min Opfattelse, og det vilde vistnok ikke være befrugtende for Forhandlingerne i Øjeblikket at dvæle videre ved disse Forskelligheder.

Lars Jensen: Jeg vil gerne se denne Lov vedtagen, og jeg ser ikke, at der i den Diskussion, som har været ført om Loven er fremkommet noget, som kan

blive en væsentlig Hindring for dens Vedtagelse, med Undtagelse af en enkelt Ting, og det er det, jeg gerne vilde nævne. Denne Ting er det, som først blev omtalt af det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe), og som syntes at vinde nogen Tilslutning hos den højtærede Justitsminister, den Tanke nemlig, at alle disse Sager skulle for Voldgift, naar der ikke er truffet udtrykkelig Bestemmelse om, at de ikke skulle behandles saadan. I dette ser jeg nogen Fare for Loven. Ikke saa meget fordi jeg er bange for de mange flere Sager, der skulle blive inddragne under Voldgiftsafgørelse, thi det er selvfølgelig mit Ønske, at der med Tiden skal komme ret mange ind derunder, men fordi en hel Del Mennesker ville dumpe ind under denne Afgørelse uden at være rigtig klare derved. De ville blive kastede ind under den, fordi denne Afgørelsesmaade netop skal indtræde ved deres blotte Tavshed. Dette er jeg bange for skal bevirke, at der bliver en vis Obstruktion, om jeg saa maa sige, imod Loven. Vi kunne jo ikke alle sammen blive lige glade ved Afgørelsen, og ud fra dette, at det er dem ligefrem paatunget, at Voldgiftsmændene skulle dømme, vil der rundt omkring i Befolkningen danne sig en vis Antipati imod selve Voldgiftstanken. Det er dette, jeg frygter, og jeg vilde meget ønske, at den højtærede Justitsminister vilde følge den Tanke, vi først havde, om at holde sig paa den Vej, at man vælger helt frivillig. Saa tror jeg sikkert paa, at Voldgiftstanken vil gaa sin sejrige Gang i vort Folk. For det er jo saadan for alle os, der handle med Heste og Kvæg, at vi vide saa udmærket godt, at naar vi blive uenige ved en Handel, drejer det sig ikke saa meget om at faa lige den bestemte Ret. Vi vide godt, at der i denne Handel er noget af et Slump, og det vil der ogsaa være i Voldgiftskendelsen. Hvad det drejer sig om, er at faa en taalelig Afgørelse, og derfor ville vi ty til Voldgiftsmændene.

Maa jeg saa bare til Slutning sige et Par Ord om Betalingen til Voldgiftsmændene. Denne Betaling er jo sat i Forbindelse med Ordet „Bengnaveri“. Vi kunne ogsaa komme til at tænke paa at gnave Ben paa en anden Maade, og den Tanke vil jeg henlede Opmærksomheden paa. Her har fra Rigsdagens Side gennem en Aarrække været drevet paa med Love, der i stort Maal have lagt Beslag paa gode Mænds Kræfter ude i vore Valgkredse, og lagt Beslag paa dem i saadan Grad,